

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

„FACĂ-SE VOIA TA!“

„Unde este isvorul luminii, ca fieștecare să bea dintr'ânsul? Unde este isvorul hodinei, ca tot săracul asemenea cu bogatul să se îndestuleze din el? Unde este isvorul fericirii, ca să-l văduim pe lângă casa fiecărui om nevoiaș, ca avându-l la îndemână să se folosească de dânsul, după vrere?”

Dumnezeul puterilor, Dumnezeul tuturor, Stăpân și Părinte în duh și 'n lut, care toate ai împlinit din vecie și a pus rânduială prea înțeleaptă în toate, spune nouă unde sunt isvoarele păcii și-a mulțumirii, ca să le abatem către pământul nostru însetat și mult dorit de bunătațea lor?

Tu, cel puternic cât lumile toate, Tu, cel ce întărești și contenești citorii veacurilor și dai lumină spre bună vedere tuturor, spune nouă, Doamne, unde se află apa cea vie care potolește setea de tine; unde se află pâinea cea veșnică prin care săturăm trupul văzut și nevăzut a omului, pentru vecie?

Impărate al înțelepciunii care toate ai zidit prin porunca Ta și le-ai dat vad ca bine să sporească întru vecie; Impărate al cerului și al pământului, al văzutelor și nevăzutelor, unde

vom afla umbra înțelepciunii Tale ca să ne luminăm prin puterea ei viața noastră?

Doamne al Cerului, duh și slavă, Dumnezeu cel în treime închipuit, spune nouă unde se află cheile tăriei. Ca să descuem pe acestea spre vederea cea bună a vieții noastre și văzând înțelepți să se facem; și în înțelepciune fiind îmbrăcați să te cunoaștem și să te slăvim pe tine asemenea sfinților și cetelor îngerești“.

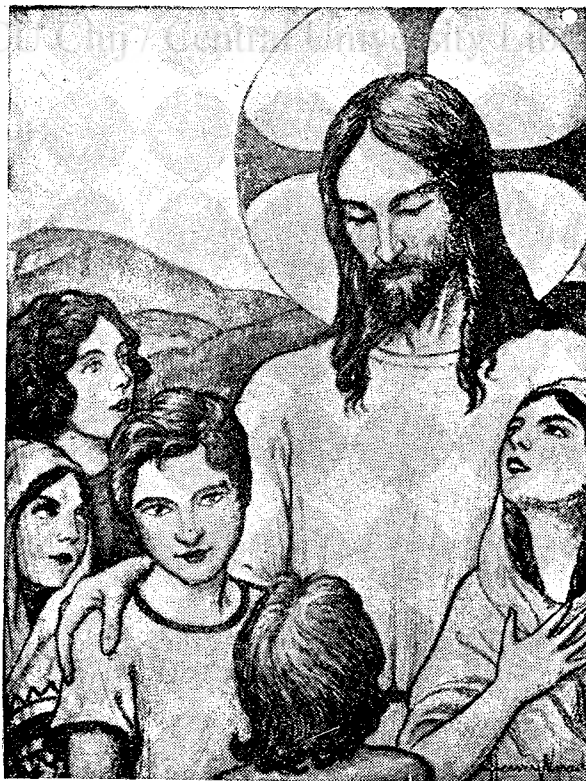
*

Asemenea rugăciune va fi rostit fiecare din noi cândva. Că sufletul omnesc se aseamănă și se poartă în năzuință unul cu altul, având noi îndestulare un singur Tată: Dumnezeu și o singură dorire: cerul.

Rugăciunea plină de tânguire către Domnul Dumnezeu face omul mai cu osebire la vreme de bejenie. Și este bejenie feliurită în lume. Unii n'au

îndestulare trupească; alții n'au pe cea a duhului. Și iarăși alții n'au pe nici una din două.

La astfel de vreme caută omul pe toate căile să afle poteca ce duce la lumină, fiindu-i lui tare potrivnic întunerecul.

„Facă-se voia Ta!“

Plugarul cel harnic va frământa glia și punând sămânța cea aleasă în aluatul reavăm va ridica ochii către cer și amintindu-și de puterea celui ce i-a dat rodul și țarina și casa și familia, va zice plin de umilință: „Facă-se voia Ta!” Imbrăcat în credința că Dumnezeu, Tatăl nostru, carele este în ceruri, vrea binele nostru, se va întări în nădejde. Și știind cât a făcut din veac pentru neamul omenesc asemenea va zice: „Doamne, Facă-se voia Ta!”

Ca și acesta, harnicul făurar ridicând unelte sale minunate, va izbi în puterea cea trupească a lucrurilor și făcând din fier plug folositor, sau din piatră lucru de înfrumșetare, va zice asemenea în cugetul său: „Doamne, Facă-se voia Ta!”

Înțeleptul luminat de cugetul celui preainalt, căutând miezul celor adevărate din neghinișul celor stricătoare, aflând începutul înțelepciunii și fiind cuprins de frica acestei neînțelese puteri, ca și înaintea sfintei cuminecături, va zice plin de umilință: Doamne, Facă-se voia Ta!

„Facă-se voia lui Dumnezeu” înseamnă pace, bunăstare, mulțumire obștească și viață fără isbeliște.

„Facă-se voia Ta” zicând adevărim credința noastră în puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Lăsăm adică toată grija cea înaltă a mântuirii noastre în puterea și mila Lui.

Când toate sunt înecate de neputința noastră omenească și viața se arată curmată și fără folos, mare este mântuirea care vine omului ce va ști zice din plinul sufletul lui: „Doamne; Facă-se voia Ta”. Cine va ști zice ca Iov cel drept: Toate „Domnul mi-a dat, Dom-

nul mi-a luat, fie numele Domnului binecuvântat”, va afla mântuirea cea mare la sfârșitul încercărilor, spre mulțumirea lui veșnică.

Cine va încredința, cu toată tăria, cele ale sale voiei lui Dumnezeu, făcând fapte plăcute lui Hristos, nu are a se teme nici de cele trecătoare nici de cele veșnice.

A urma voia lui Dumnezeu este a ține și a săvârși binele. Săvârșind binele luminăm casa noastră și dăm vedere vecinilor noștri ca să săvârșească și ei asemenea. Precum se seamănă și se lucră grâul ca să rodească, asemenea se seamănă și se lucră, prin faptele credinței, împărăția lui Dumnezeu între oameni.

Cel ce n'a cunoscut puterea și dragostea lui Dumnezeu din pricina întunecimii minții sale sau a neștiinței, să cheme azi numele lui Hristos întru ajutorul lui, zicând plin de nădejde: „Doamne, Facă-se voia Ta” și va afla începutul mântuirii sale. Iară cel ce a gustat din darul lui Dumnezeu asemenea să mărturisească cu laudă către Cel de Sus: „Doamne, Facă-se voia Ta”.

Neamul nostru întreg, astăzi ca și totdeauna, nădăjduind binele și dorind pacea să zică în cugetul său: „Doamne, Facă-se voia Ta!”

Și voia lui Dumnezeu va fi mântuirea noastră.

Preot Gh. NOVEANU

SFÂNTA EVANGHELIE

„Cinci pâini și doi pești”

Cine nu se ști bucura de minuni, nu se va bucura nici de învierea cea de apoi, nici de viața veșnică. Ca oarecineva să se poată bucura de o minune dumnezeiască trebuie să-și facă sufletul proaspăt, precum florile înaintea răsăritul soarelui și ca roua cea curată să-i fie vederea lui la cele nevăzute de oameni. Minunea este putere dumnezeiască, adevărire a măreției lui Dumnezeu și prilej de mântuire sufletelor noastre.

Pentru cei ce se împărtășesc din puterea unei minuni se mai

cade a face din aceasta pâinea lor cea de toate zilele. Gustând din pâinea minunii în fiecare zi, trupul și sufletul lor se preface în azimă, care prilejuește mântuire și altora.

Pâinea mântuirii a dat Domnul și celor cinci mii de bărbați care îi urmau pe târâmurile Iudeiei. Din pâinea frântă atunci avem noi toți oamenii merinde pentru trup și mai ales pentru minte.

Va zice cineva: cum se poate ca mulțimea cea mare de oameni să se fi saturat din cinci pâini și

doi pești? Chiar Dumnezeu fiind, cum vei putea sătura foamea cea trupească cu câteva fărimituri cât s'ar fi putut ajunge din cinci pâini?

Vom răspunde unui astfel de om prin acestea: Frate, văzut-ai vreodată cum crește bobul grâului? Cu siguranță că uitându-te la el nu l-ai văzut crescând. Cu toate acestea el se înalță. Dacă tu nu-l vezi cum crește și el tot se înalță, ar fi oare înțelept să zici că-i numai părere crescutul spicului, fiindcă tu nu poți să-l vezi cum crește?

Poți oare ajunge la astfel de sminteli numai pentru că tu nu poți vedea?

Când e fumurit geamul casei

tale poți zice că n'a răsărit soare în amiaza zilei?

Nu-i oare mai înțelept să ștergi geamul de funinginea răului ca să lași să pătrundă lumina și astfel să vezi? Nu-i mai spre binele tău să urmezi calea grâului și să rodești și tu faptele cele bune din bobul de suflet ce ți-a dat Dumnezeu în trup?

Cu cinci pâini și doi pești Hristos a potolit foamea cea trupească, dar mai ales a potolit setea de mântuire a noroaecilor ce-L urmau.

Cine ziua întreagă caută numai cele trupesti nu se va sătura niciodată. Că trupul are, pe măsura ce-i dai, însutite alte poftiri. Cine se închină trupului și celor trupesti, se robește lui. Cine se va nevoi însă cu cele netrecătoare va afla bucuriile ce nu conținesc nici cu

moartea nici cu uitarea oamenilor. Pe lângă pâinea trupului să dospim și să coacem pâinea mântuirii. Hristos este pâinea veșnică și asemenea celor din Sf. Evanghelie dela Matei 14, 14-22, să ne hrănim din pâinea mântuirii, ascultând poruncile și iubind mai presus de toate pe Dumnezeu.

Cine se va lipsi de pâinea lumescă pentru »pâinea vieții«, nu va pătimi în zadar.

Cine va căuta pământul cel minunat în care crește pâinea mântuirii, va afla și cerul lui Dumnezeu.

Cine va pofti și se va jertfi cu mare credință pentru ca să rodească pâinea care indestulează veșnic pe toți, va afla pe Dumnezeu și se va bucura în veacul veacului.

D. C.

NEGHINA CREDINȚEI

Împărăția de mii de ani*)

Versetul al doilea din capitolul douăzeci al Apocalipsei spune ce a făcut Mântuitorul Hristos după ce s'a pogorit cu Sufletul la iad. „La prins pe satana *balaur* — zice Sf. Ioan — pe șarpele cel vechi, n „care este diavolul și l-a legat pe el pentru *mii de ani*“.

Nu e primul loc unde Apocalipsa amintește de balar. De data aceasta însă îl arată mai deaproape, spuuându-ne că este „șarpele cel vechiu“. Cu aceasta a voit să ne aducă aminte de îngerul cel rău, care pe vremea strămoșului Adam s'a prefăcut într'un șarpe și, încolăcindu-se pe pomul cunoștinței binelui și a răului, l-a îndemnat pe acela la păcat. De atunci acest înger rău s'a dovedit, în tot făgașul vieții, un ispitiitor și diavol, făcând omnirii cât mai mult rău. Apostolul l-a numit în acest loc mai întâi „balaur“ și numai după aceea „satana“, pentru că în ve-

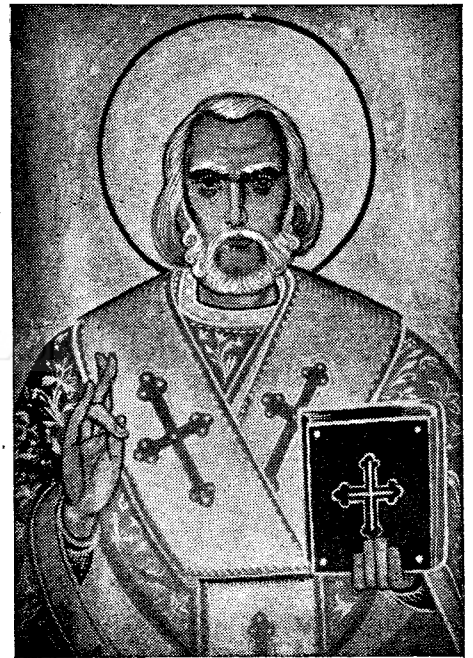
denia sa de bună seamă că l-a fi văzut sub chipul acesta.

Numai încape nicio îndoială că acest balar întruchipează toată puterea diavolească, de aceea el este însași căpetenia diavolilor. La timpul său nu s'a sfiit să ispitească și pe Mântuitorul în pustiul Carantaniei. Invins de Mântuitorul, diavolul a intrat mai apoi în sufletul lui Iuda Iscarioteanul, îndemnându-l să-și vândă învătătorul.

Incercând să facă rău Mântuitorului până a fost pe pământ, diavolul nu și-a ajuns scopul, ci, fără de voie, a urmat împlinirii legii pentru care Domnul a venit în lume. Prins și răstignit, Mântuitorul a murit pe Cruce. În clipa în care Mântuitorul și-a dat duhul, sufletul i s'a pogorit în iad și a prins pe balaur, pe satana, și l-a ferecat în lanțuri. Aci însă trebuie să fim cu toată luarea aminte. De felul cum avem să înțelegem cuvintele dela sfârșitul versetului al doilea din

cap. 20, atârnă toată taina credinței despre așa zisa împărăție de o mie de ani, pe care o vântură în lume „Martorii lui Iehova“.

În cele mai multe traduceri, se spune că Mântuitorul a prins pe satana și „l-a legat pe o mie de ani“. Potrivit cu cele spuse în versetul trei, după împlinirea acestei „o mie de ani“, diavolul avea să fie deslegat și lăsat „pentru puțină vreme“ iarăși în fume. Cei care cunosc limba grecească și ar putea citi și explica versetul după

Cartea Sfântă.

chipul lui nesticat, după toate schimbările și înțelesurile pe care le-a avut limba în care s'a scris Noul Testament, și-ar putea da seamă că vorbele prin care grecii ziceau „o mie de ani“, putem înțelege cu aceeași ușurătate și fără să schimbecuvintele: „mii de ani“. „O mie de ani“ sau „mii de ani“ în felul povestitor în care este scrisă Apocalipsa nu trebuie să fie prilej de opăceală și sminteală în cele ale mântuirii.

Limba grecească și cea aramaică în care s'a scris Noul Testament au suferit multe înțelesuri osebite în scurgerea

*) După cartea Dl Prof. V. Gheorghiu : „Împărăția de mii de ani“.

vremurilor, așa după cum și Limba românească suferă la rândul ei înțelegeri felurite în făgașul ei. Au doară bine știți că se spune la noi în cronici și în alte pravile vorba „vecie“ înțelegându-se prin aceasta nu *veșnicia veacurilor* ci numai *un timp îndelungat*.

Și cu toate acestea nici un iehovist n'a venit să se amintească din această.

Tot astfel cei ce se leagă scări de „o mie“ de ani trebuie să înțeleagă că greșesc fiindcă nimeni nu poate pune stavilă vocii lui Dumnezeu ca împărăția să fie *de o mie sau de mii de ani*. Deci mai multe mii, nu numai una singură. Și asta cu atât mai vârtos cu cât vorba „o mie de ani“, din versetele 3, 5, 6 și 7 sunt spuse în grecește *la plural* nu la singular

cum ar trebui să fie dacă s'ar vorbi de o singură mie de ani. Și atunci acesta trebuie să fie înțelesul adevărat și din versetul 2 și 4, da și aici se *poate* lua și la singular.

Potrivit cu această explicație, Mântuitorul Hristos n'a prins pe satana și l-a legat *numai* pentru „o mie de ani“, ci, din contră, l-a legat pentru *mai multe* „mii de ani“. Cât de mare poate fi numărul acesta de mii de ani, noi nu putem ști. Rămâne o puțință slobodă a lui Dumnezeu de a hotări.

La această tâlcuire ne obligă și istoria Bisericii. Dacă Mântuitorul ar fi legat pe satana numai pe o mie de ani, atunci satana ar fi trebuit să fie deslegat exact când s'a împlinit mie de ani, deci cu 915 ani înainte de aceasta. (În calculul

nostru am ținut socoteală și de cei 33 de ani ce i-a avut Mântuitorul când a fost răstignit.) Ori nici pomeneală de așa ceva. Lumea și-a văzut de necazuri și pe mai de treabă; cu toate că au fost și pe vremea aceea oameni care au căutat să încurce mințile semenilor cu babilonii, ca și Martorii lui Iehova de astăzi.

Legat atunci, satana, legat a rămas și astăzi și legat va rămâne până când bunul Dumnezeu va alege clipa în care va afla de bine să pregătească sfârșitul. Până atunci nici Mântuitorul nu va veni a doua oară pe pământ, cum îl așteaptă iehoviștii, nici creștinii adevărați n'au de ce să se teamă de viitorul Bisericii.

Peste voința și puțința omenescă lucrează vrerea lui Dum-

FOIȘOARĂ

Scrisoare către un rătăcit

Iubitul meu frate Gheorghies,

Tare m'am scârbit, auzind de purtarea ta nepotrivită potrivnică cu sfintele noastre orânduiri și legiuri Dumnezeiești.

Duhul cel rău, „care duce întunecarea gândurilor și tulburarea cugetelor“ a intrat în inima ta și a pus robie pe sufletul tău.

Cine te-a văzut pe tine vreodată cu capul plin de beutură, umblând fără rost prin sat, așa cum faci de câțiva ani încoace și astăzi.

Ridicat-ai tu mâna ta grea vreodată asupra soției tale dragi și asupra copilașilor nevinovați ca să-i lovești și să faci din casa ta casă de rușine și de vrajbă, cum faci astăzi? Nu vezi că toată lumea din sat și din prejur te arată cu degetul? Nu vezi că ai ajuns de râsul și de batjocura oamenilor? Ai uitat drumul bisericii și ai apucat calea crâșmei! Ai uitat să mânuiești coasa, secera și plugul și ai îndrumat mâna ta spre paharul cu otrăvă, ridicându o cu neagră mânie asupra soției și copilașilor tăi!

Peste toate aceste nelegiuiri și blestemății și peste altele, pe care mi-le numără într'o scrisoare lungă, udată cu lacrimi fierbinți soția ta, și-ai mai adăugat încă una, care-ți va înmormânta sufletul pe vecie și care nu-ți va fi iertată, „nici în veacul de acum nici în cel ce va veni“: hula, necredința, batjocura și ura față de Dumnezeu cel în Sfânta Treime mărit.

Află dela mine, Gheorghies frate că-ți scriu cu inima frântă de durere, căci în lumea asta trecătoare, omul poate păcătui în diferite chipuri, căci firea omului slabă este și neputincioasă.

Dar cel mai greu dintre păcate, pare să fie tot necredința și ura împotriva lui Dumnezeu și al c⁵⁰

Sale. După predania bisericii acest păcat, nu este săvârșit contra noastră sau a semenilor noștri, ci este săvârșit de dreptul contra lui Dumnezeu.

Și pentru asta — cum îți aminteam mai sus — la judecată, după trecerea din această viață, greu va fi acelu suflet care a săvârșit astfel de păcat și altele asemenea lui, căci cu dreptate spune Domnul Hristos: „Ce ar folosi omului de ar dobândi lumea toată și și-ar pierde sufletul“?. Și tu neîndoios vezi, ca în viața aceasta, când ai săvârșit o faptă ești judecat nu numai de lume, dar și de legile ei, dacă fapta ta a adus vătămare și s'a săvârșit în nepotrivire cu ele.

Și cum ai săvârșit-o și îți dai seama că vei fi pedepsit de lege, dai fuga îndată la toți cei care împart dreptatea: la judecător, la procuror (acuzator) la apărători, cu daruri cu bani și cu altfel de lucruri ispititoare, ca prin aceasta să le întorci cugetul, dela dreapta răsplată a legii.

Te temi de osânda legii și a lumii, căutând să-i schimbi hotărârea.

Și acum Gheorghies frate, să ne întorcem la suflet, la cea mai mare și mai înfricoșată judecată, la cea viitoare.

Căci de folos îți este să iai aminte, că de această judecată nimeni nu va scăpa, toți vom trebui să ne înfățișăm odată înaintea ei și bogat și sărac, și împărat și ostaș și slugă și stăpân și drept și păcătos, cu un cuvânt toate popoarele și nemurile pământului.

Și precum în scaunul de judecată omenesc șade judecătorul împărțitor de dreptate, înconjurat de acuzator și de cei ce apără, în scaunul de judecată dumnezeiesc, va sta nemitarnicul judecător, Hristos, înconjurați de Sfinții Apostoli și de toți Dreptii și Sfinții, cari prin viața lor bine au plăcut lui Dumnezeu.

După cuvântul marelui și neobositului Apostol Pavel, care scrie la a II-a carte către Corinteni în cap. 5 versul 10: „Noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată a lui Hristos, dar fiecare după

nezeu, care rămâne totdeauna asemenea cu sine însuși.

Scriind lucrurile acestea am dori ca cititorii să înțeleagă adevărul și să nu se mai lase

ademenit de vorbe spuse fără de rost de unii răsvrători care neînțelegând Sf. Scriptură, fac atâta zarvă în popor.

Pr. AUG. FAUR

Ce scrie Sf. Scriptură despre boală și bolnavi

„Fiule“ — zice Sfânta Scriptură — „în boala ta nu fii nebagător de seamă, ci te roagă Domnului și el te va tămădui. Depărtează păcatul, întinde-ți mâinile spre faptele drepte și curățește inima ta de toată călcarea de lege. Adu tămăie și jertfă de pomenire... apoi dă rând doftorului, că și pe el l-a făcut Domnul; și să nu se depărteze de lângă tine, fiindcă el îți trebuiește“ (Sir. 38, 9 12).

Așa dar, întâiu rugăciune și har dumnezeiesc pentru tămăduirea sufletului, apoi doftor și leacuri pentru vindecarea trupului. Și e firesc să fie așa, fiindcă boala și moartea sunt urmările păcatului strămoșesc. Dacă Adam și Eva n'ar fi păcătuit, nici relele acestea — boala și moartea

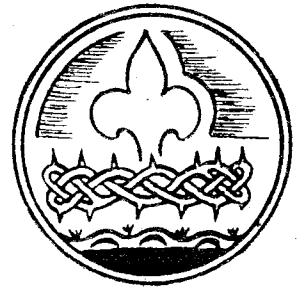
— n'ar fi venit pe lume. De aceea întremarea bolnavilor trebuie începută dela suflet, deoarece boala de atâtea ori e numai urmarea păcatului. Aceasta nu va să zică, să nu avem încredere în doftori, în leacuri, în felul de viață poruncit de ei. Nu! Ci numai atât că încrederea cea mai mare trebuie să o avem în Acela dela care sunt și medicii și medicinile, în Dumnezeu. De aceea zice Mântuitorul către slăbănogul dela scaldătoarea Vitesda „Iată că te ai făcut sănătos. Nu mai păcătui, casă nu ți se întâmple și mai rău“ (Io. 5, 14).

Firește, nu totdeauna boala și suferința sunt urmarea păcatului. Ne aducem aminte de răspusul Mântuitorului către ucenicii, cari văzând un orb

din naștere l-au întrebat: „Rabi, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s'a născut orb? Isus a răspuns: „Nici ei n'a păcătuit, nici părinții lui, ci s'a născut orb ca să se arate într'insul lucrurile lui Dumnezeu“ (Io. 9, 13).

În lumea aceasta lucrurile sunt amestecate: lumină și întuneric, cald și frig, bine și rău; grâul crește în același pământ cu neghina; trandafirii au spini; dreptii, nevoiți să trăiască împreună cu cei păcătoși. Numai la judecată, se face alegerea și numai atunci cei buni vor merge la fericire de veci, iar cei răi la osânda iadului.

Din A. U. M. C. R. U. (1941)

faptele sale celea săvârșite în trup (în viața de pe pământ) să primească, ori bine ori rău..

Auzi frate Gheorghies ce lămurit spune acest Sfânt Apostol acest „inger în trup“?

Vezi, că nu este ocol în cuvântul lui sau lipsă pentru nimeni dela această înfricoșată judecată?

Și ca să mă apropiu mai mult de vorbirea noastră și de mintea ta, te întreb, nu-ți mai aduci tu aminte, când în bisericuța noastră diu sat, ce frumos spuneai tu cuvintele din Credeu: „Și iarăși va să vie cu mărire să judece viii și morții“?

Dar astăzi văd cu multă amărăciune și sdrobire sufletească că grăunțele cele bune din inima ta făcutu-sa neghină amară, limpezimea sufletului fost-a tulburată de tina neagră a păcatului și a urii.

Și pentrucă sa nu pierd firul vorbirii, am să-ți înfățișez iarăși înaintea ochilor, icoana înfricoșatei judecăți de apoi, din care mult folos vei căpăta spre fericirea ta și alor tăi, și în scurta viață de pe pământ și în veșnica viață de dincolo de mormânt.

Spus-ți-am că judecător va fi Hristos, dar mă vei întreba: „Acuzatori și apărători nu vor fi precum vedem în omenestile rânduieli? Ba vor fi, cum să nu fie!, căci noi mărturisim în fiecare zi prin rugăciunea noastră cea mai frumoasă, lăsată nouă de Domnul Hristos, prin Tatăl Nostru: ... „Precum în cer așa și pe pământ“.

Și la judecata de apoi cine sunt cei ce ne vor învinui sau ne vor apăra?

Toate faptele noastre cele rele sau celea bune. Hula contra lui Dumnezeu, răutățile, vorbele deșarte și blestemățiile, ne vor învinui, iar milostenia față de săraci, lauda lui Dumnezeu și respectarea sfintelor legiuri și orânduiei Dumnezeiești ne vor apăra.

Deci legea de judecată după care va urma hotărârea spre osândă sau spre fericire veșnică fiecărui suflet, va fi dragostea.

Cum se vor văli faptele, cuvintele și gândurile noastre rele sau bune la această înfricoșătoare judecată,

nu stim! Numai Dumnezeu știe! El este atotputernic, atotvăzător și atotștiutor.

Noi atâta știm din cartea Sfântului Evanghelis Ioan numită Apocalipsa (Descoperire), că faptele noastre se vor descoperi „cum se vor deschide cărțile, și dacă noi oamenii, putem să ne împărțăm unii altora vorbele și gândurile noastre, deadreptul sau prin felurite mașinării, cum este tefefonul, telegraful sau radio, nu este cu puțință ca ochiul lui Dumnezeu să vadă și să știe toate ale noastre?

Clipa cea mai înfricoșată din această judecată va fi atunci când se vor da pe față toate faptele noastre ascunse.

Dacă pe judecătorii lumești, cari nu cunosc toate ascunzăturile inimilor noastre îi putem înșela prin jurăminte false și prin mărturii mincinoase și pe unii îi putem chiar cumpăra hrin mită, pe Dumnezeu nu-l putem cumpăra și înșela în nici un chip.

El este Judecător drept și nemitarnic.

Vor plânge atunci cei ce au făcut nelegiuri în loc de fapte bune, cei ce au săvârșit păcatul în locul virtuții, cei ce au ales blestemul judecății dumnezeiești în locul binecuvântării Sale.

Și la încheierea judecății va venii părinteasca hotărâre pentru cei drepti... „Venii binecuvântării Părintelui meu“... și pentru cei păcătoși aspra hotărâre, veșnica osândă... „Duceți-vă dela mine blestemăților“.

Multe ar mai fi de înșirat fratele meu Gheorghies, dar le las pentru altă vreme căci aștept cu nerăbdare hotărârea și rândurile tale. Eu și-am arătat două căi, și-am pus înaintea focul chinuntor și apa curățitoare prin pocăință, iar tu iubitul meu frate dacă vrei „sfârșit creștinesc vieții tale, fără durere, nerușinat, cu pace și răspuns bun la înfricoșata judecată a lui Hristos“, înștiințează-mă printr'o epistolă și îți voi răspunde cu lacrimi de bucurie, pentru întoarcerea ta sub părinteasca grijă a Tatălui Ceresc.

Preot IORDACHE TEODOR

DIN LUMEA LARGĂ...

Mândria de sine a lui Ibsen

Vestitul scriitor Ibsen, avea un cap țuguiat, dar nicidecum frumos. Cu toate acestea marele scriitor era foarte mândru și avea un „respect“ deosebit pentru părul și barba lui. Cineva povestește că Ibsen nu se despărțea niciodată de pălăiroara sa. Când se așeza la masă o puneă cât mai aproape pe un scaun. Mulți se căzneau să afle cauza, dar fără folos. În sfârșit taina s'a lămurit. Ibsen avea în fundul pălăriei o oglinduță, în care-și arunca din când în când privirea, spre a ști cum îi stă părul și barba.

Godefroi de Bouillon

Un mare conducător de oști de acum 900 de ani (cruciade) fiind ales rege al Ierusalimului, a refuzat să pună coroana regală pe cap spunând:

— În orașul în care Domnul nostru Iisus Hristos a purtat coroana de spini, eu, umilul Lui servitor nu voi purta niciodată coroana de rege.

CURIOZITĂȚI

Cine a născocit săptămâna de 7 zile?

Chaldienii sunt socotiți drept născocitori ai săptămânii de 7 zile.

Ei zugrăveau fiecare zi a săptămânii printr'una din cele 7 planete, începând cu Saturn.

A doua zi era a Soarelui;

a treia zi a Lunii, pe latinește „lunae dies“, iar pe franțuzește „Lun di“;

a patra a lui Martie „Martis dies“, sau Mardi, pe franțuzește;

a cincea a lui Mercur „Mercuri dies“; Mercredi;

a șasea a lui Jupiter; „Jovis dies“; Jeudi;

— În sfârșit a șaptea zi era a lui Venus: „Veneris dies“ adică Vendredi.

Calendarul chaldean a fost ținut aproape în forma aceasta de un mare număr de popoare din vechime. De-abia mai târziu l-au schimbat creștinii.

Prima zi a săptămânii, ziua lui Saturn numit de evrei Sabat, a fost trecută la sfârșitul săptămânii și s'a prefăcut în Sâmbătă.

Ziua soarelui, s'a numit atunci prima zi a săptămânii și creștinii au botezat-o ziua Domnului „die dominii“ numită mai apoi Duminecă.

Balzac și hoțul

Se povestește despre marele scriitor francez Balzac care era foarte sărac următoarea întâmplare:

Balzac stătea într'o noapte în pat și nu dormea. Un zgomot ușor îi trezește deabinelea. Ridică capul iute și văzu un om care se căznea să spargă broasca dela masa lui de scris.

Balzac începu să râdă în hohot. Hoțul se văzu descoperit și se opri din lucru. Balzac râdea și mai tare.

— De ce râzi? — îl întrebă hoțul.

— Pentruce? Pentruceă vii noaptea la mine și cauți bani cu o cheie falsă într'o cutie, în care eu nici ziua și cu o cheie adevărată, nu găsesc nici o lăscăie.

MINUNĂȚII

Câți dinți are melcul

Vați întrebat vreodată câți dinți are melcul, pașnica vietate care își poartă căsuța în spinare? Pun rămășag că nici prin minte nu vă trece câți dinți are codobelcul. Invățați au aflat că melcul are 135 rânduri de dinți și în fiecare rând se află 105 dinți. Cu totul melcul adăpostește în gura sa 14.175 dinți.

Așa-i că n'ați știut de aceasta minune?

— În apropierea orașului Nore din Alasca (o țară la apusul Canadei) este un drum de fier pe care umblă un tren tras de câini

— Cea dintâi furculiță a fost văzută la nunta lui Pietro Orseolo, fiul Dogelui (Guvernatorului) din orașul Veneția, în anul 1346, iar la curtea regală a Franței a fost întrebuițată în anul 1379.

— Cei mai mari fluturi trăiesc în Batavia, aripile lor ajugând o lungime de 45 centimetri, adică aproape jumătate de metru.

— În cuprinsul Statelor Unite ale Americii trăiesc 120 milioane de pisici. Numai în orașul New-York se află 7 milioane de pisici.

Sfaturi folositoare la felurite trebuințe

Mirosul de mucegai din casă. In multe case, pe pereți, în colțuri sau pe tavan cresc bureți de mucegai, cari răspândesc în casă un miros cu totul neplăcut. Așa numitul miros de mucegai. Pentru a face să piară acest miros, punem prin locurie umede var nestins. Varul trage umezeala, usucă pereții, făcând să piară mucegaiul. Varul trebuie schimat de mai multe ori.

*

Cojile de ouă se pot folosi. — Cine pune preț pe învelișul oului? Și cu toate acestea, cojile de ouă își pot avea folosul lor. Pisându-le bine se amestecă cu hrana ce se dă puilor de găină, găinilor, purceilor sau vișelilor, ajutând la formarea și dezvoltarea oaselor animalelor. La găini ajută pentru creșterea și formarea mai repede a cojilor ouălor. Dar praful din cojile bine spălate a ouălor se poate da și oamenilor bolnari, slăbiți, anemici și bolnavilor de piept, ajutând la vindecarea plămânilor slăbiți.

*

Cum se pot păstra poamele fragede?

Se aleg poame sănătoase și se iau până nu sunt încă tocmai coapte. Poamele astfel culese se așază într'odăie uscată, nu prea caldă, ca să și piardă apa de prisos. Peste patru zile se scot de acolo și se așază într'un botoiu, care în timpul călduros de vară a fost uns pe din afară cu praf de carbuni de piatră (muiat). Înăuntru vasul însă trebuie să fie cu totul uscat. Apoi se pune în vas un strat de făină sau țărățe, un strat de poame, apoi iar țărățe, iar poame. până se umple vasul. Se pune acoperământ, punând la îmbinarea lui cu vasul o pantlică de gumă, ca vasul să fie bine de tot închis. Pe dinafară se mai varsă prin împrejur și gips. Are să se păstreze la loc uscat, și poamele rămân fragede chiar ani întregi. Dacă poamele au și coadă, aceasta se obduce cu ceară de sigilat.

— Rugăciunea ce se face cu căldură din inimă pătrunde cerurile și intră în urechile lui Dumnezeu.

Către Maica Domnului

*Tu ești singurul bine,
Tu ești singura mare,
Tu ești veșnic în mine
Tu ești a mea cărare.*

*Tu ești singura vieată,
Tu ești singura hrană,
Singura dimineață,
Tu ești singura mană.*

*Tu ești singura rouă,
Tu ești singura ploaie,
Tu : lumina cea nouă,
Tu : întinsa văpaie,*

*Tu ești singurul bine,
Tu ești singura mare,
O! primește la Tine
Scurta mea închinare.*

VARĂ

*Apune soarele 'n vâpăi
Și înserarea ca un val,
Pe sub răchițele din deal
Se lasă 'n liniște pe văi.*

*Coboară 'ncovoiat la pod
Un biet pescar, de pe Siret,
Și'n umbra sură, pier încet
Pescar și apă și năvod.*

*De jos, din ceața de pe prund
Doi pescăruși au apărut
Și 'n sbor îngemănat și mut
Se duc spre bălțile din fund.*

*Inchid pleoapele și-ascult...
De pacea largă, legănat
Mi-adoarme sufletu 'mpăcat
Ca un copil ce-a plâns prea mult.*

Otilia Cazimir

Peștele și păcătosul

Când peștele ajunge în plasa de pescuit, el se crede liber; el este încă viu și umblă încoace și încolo. El ar simți cursa numai dacă ar încerca să scape. El însă se sbate să scape numai în clipa când plasa se ridică din apă dar atunci e prea târziu.

Așa e și păcătosul. El e prins în plasa păcatului. El trăiește încă și e viu el se crede liber... el ar simți cursa și robia păcatului numai dacă ar încerca libertatea cea adevărată a sufletului, a vieții sufletești. Inșă el nici habar nu are de această libertate... el se crede liber și slobod... abia în clipele morții bagă de seamă că e prins în plasa păcatului... abia atunci începe a se svârcoli cumplit ca să scape dar atunci e prea târziu, e prea târziu...

Ia seama dragă cititorule poate și tu ești prins în plasa păcatului și a morții sufletești. Ieși îndată din ea. Primește-l îndată pe Iisus Mântuitorul ca să scapi iarăși în marea vieții, în oceanul cel nemărginit al iubirii Sale și al vieții veșnice.

Cine este Dumnezeu

Un răsfățat de necredincios stăruia să i se spună cine este Dumnezeu c'apoi și el va crede. „Eu am să-ți spun acest lucru — îi răspunse credinciosul — dar mai întâi te rog să numeri până la trei“. Necredinciosul începu a număra: 1.. 2.. 3. „Ho! ho! — îl întrerupse cel credincios — n'ai început bine... începe cu numărul dinaintea lui 1“. Asta-i o nebunie — grăi necredinciosul — pentru că înaintea lui 1 nu mai este un alt număr. Vezi dragă suflete — îi zise atunci cel credincios — o așa nebunie faci și tu când ceri să ți se spună cine este Dumnezeu. El a fost mai înainte de a fi lumea. El este Făcătorul tuturor lumilor mintea noastră cea mărginită nu poate cuprinde ființa Lui.

Judecata Viitorului

La Cheops, unul din faraonii Egiptului, care și-a ridicat o mândră piramidă, loc de înmormântare, iată vine inginerul Aretez și zice:

— Stăpâne, douăzeci de ani am stat zi și noapte de veghe ca cei o sută de mii de roboți să isprăvească aceasta piramidă cea mai falnică între toate câte sunt în țara Egiptului,

— Știu ce vrei? Întrebă răstit Cheops.

— Aș dori, zice mai departe inginerul, să-mi dai voie să-mi scriu și eu numele pe un colț al piramidei făcute de mine.

— Cum? face Cheops cu mirare. Tu vrei să te pui alături de mine? Vrei să te faci și tu nemuritor? Uiți că știința ta inginerească e o uneltă în mâna mea atotputernică?

Era să plătească cu viața îndrăzneala aceasta bietul inginer dacă nu intra în clipa aceea la Chipos bunul și cumintele său prieten Nicopos.

— Măria Ta, nu te supăra zice

acesta. Orcine vede mormântul laudă ziditorul, nu pe stăpânul lui. În locul Măriei Tale eu mai bine aș vrea să mi se uite numele. Cei de azi te blăstămă ca pe un tiran; cei din

viitor ca pe un trântor și un ticălos. Și judecata viitorului nu cruță pe nimeni.

Oamenii să ia aminte căci, după faptele sale va fi judecat omul“.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Sosirea delegației bisericii ortodoxe Delegația Bis. ortodoxe române care a vizitat Rusia a sosit în țară. I. P. S. S. Iustinian Patriarhul Țării și cealaltă institori au fost primiți la București de către Dl. Ministru Stancu Stoian și o mare mulțime de oameni. Cu această fericită ocazie a sosit la Cluj și P. S. S. Episcopul Nicolaie, care asemenea a fost plecat la Moscova. Vizita delegației Bis. ortodoxe române în U. R. S. S. înseamnă un pas înainte pentru strângerea legăturilor între noi și U. R. S. S.

Legea cultelor. Guvernul țării a dat la iveală o nouă lege care rânduiește din nou libertatea fiecărui cetățean de a crede după propriul lui cuget. În afară de libertatea de de credință, legea cultelor arată cum trebuie să se poarte bisericile față de stat și hotărăște cum anume va ajuta statul biserica. Invățământul clerical este așezat în „Institute Teologice de rang universitar“ care vor scoate preoți cu pregătire aleasă și cu drepturi, asemenea cu toți cealaltă studenți. Institutele teologice ortodoxe vor fi la București și la Cluj.

ÎN STRĂINĂTATE

Conferința Dunării. La Belgrad se ține acum adunarea cea mare a cărmuitorilor din U. R. S. S., Anglia, America, Franța, România, Ungaria, Bulgaria, Jugoslavia și Cehoslovacia pentru ca să rânduiască din nou felul cum se va face pe viitor trecerea vapoarelor pe apele Dunării. Dunărea fiind o apă care trece prin multe țări și cu mare putere de negoț, este de lipsă să se rânduiască o lege a vapoarelor (navigația dunăreană).

Zoltan Tildy președintele statului maghiar și-a dat abdicarea din conducerea țării, din cauză că ginerele său a fost găsit făcând spionaj împotriva Ungariei. În locul lui s'a ales ca președinte al Republicii ungur, ști Dl Szakasits Árpád.

În Franța s'a întâmplat un lucru neobișnuit: o seamă de studenți români au fost arestați și unii au fost trimiși cu forța peste graniță.

Republica Română a făcut întâmpinare grea la Paris împotriva acestei nedreptăți.

În U. R. S. S. recolta de grâu și celelalte păioasele este deosebit de bună. Hambarele colhozurilor sunt pline și prin griia conducerii partidului comunist fiecare cetățean va avea cele de lipsă.

La Moscova s'a dat ajutoare bănești muncitorilor care vor să-și facă locuințe.

BISERICESȚI

Biserica Mănăstirii „sf. Ioan Botezătorul“ din Alba Iulia

O veche dorință a P. S. S. Episcopului Nicolae, prinde azi miez de înfăptuire. La mănăstirea „Sf. Ioan“ din marginea Bălgradului s'a început prin stăruința C. S. Părintelui Bolchiș zidirea noului locaș de închinare. Gândul cel bun a fost auzit de-o mulțime de credincioși care au ajutat stăreția mănăstirii în harnica ei lucrare.

Numele credincioșilor și suma dăruită pentru zidirea Bisericii Mănăstirii „Sf. Ioan Botezătorul“ din Alba Iulia este următorul:

Credincioși din parohia IgheI-Alba prin Preotul Aurel Velea, 857 lei; Gheorghe Graur, 100 lei, Leonora Niculescu, 100 lei; Vasile Nicolescu 100 lei; Soldatul Dumitru Protin, 15 lei; Ana Miclăuși, 200 lei; Floarea Gorgan, 200 lei; Dochia Bolchiș, 200 lei; Zaharia Achim, 80 lei; Marcel Grigoriu, 40 lei Mircea și Ana Grigoriu 60 lei; Irom. Nicolae Bercaru, 100 lei; Gheorghe Luscu, 40 lei; Gheorghe Limescu, 100 lei; Gheorghe Cobliș, 100 lei; Fora Eusim, 35 lei; Remus Gligor, 1000 lei. Total lei 3327.